

двора, всички въ кжщи се простудиха. Най-малко пострада новороденото, за учудване на близкитѣ, но Надя сериозно заболѣ. Тя почна да кашля сухо. Температурата ѝ се покачи внезапно и тя взе да се мѣта и бѣлнува. Лѣкарътъ, младъ човѣкъ, роднина на Янко, опредѣли веднага болестъта — пневмония — и самъ на часа ѝ сложи компресъ и камфорни инжекции за сърдцето.

Янко, макаръ самъ настиналъ, трескавъ, тичаше, охкайки, до лѣкаря и аптеката. И съ нарастващъ страхъ, той се тюхкаше като се заглеждаше ту въ Надя, ту въ детето. То ревѣше непрекъснато отъ гладъ и така имъ напомни въ залисията за себе си. Една Янкова братовчедка го взе и го занесе у дома си. Друга негова сродница, Катя, се премѣсти у тѣхъ да имъ помага.

Но болната не отиваше добре. Това се четѣше по загриженото лице на младия лѣкаръ, както и по това, че самъ той посъветва за консултъ. Янко, съ внезапно хлѣтналия очи, трескавовъзбудени, окръжени съ черни сѣнки, съ болка и свито сърдце, сѣдаше до болната, милваше я по запотеното чело и току цѣкаше отчаянъ съ езикъ.

— Язкъ... язкъ!... Азъ си знаехъ... тя е... отъ нея е!

И когато сродницата му Катя, една много религиозна, бедна стара мома, която се готвѣше да се покалугери, го попита за какво си приказва така, Янко безнадежно махна ржка и продума.

— Охъ, Катя... Да разкажа на свѣта, никой нѣма да ми повѣрва... Всичко е като омагьосано тука... всичко!... Виждашъ ли — нѣщата си стоятъ по мѣстата, както въ всѣка кжща, ще речешъ. Какво, кревати, огледало, долапи... а пъкъ то?... Василка, Богъ да я омилистави, още не може да ми